

се трудили пѣшито да отгадятъ, а никакъ не искали да изучаватъ очевидни-тъ евлениа въ природа-та. Като събирали около себе прилежни слушатели, и обожатели (школа), тѣ подкопавали и събаряли отъ темели-тъ Елинско-то многобожие, и туй тѣхно отричанье има и до днесъ голѣмо историческо значение. Положително-научни-тъ мисли на Елински-тъ философи, като зачнемъ, отъ Талеса па чакъ до Платона, толкози сж дѣтински и наивни, штото не заслужаватъ нито да се споменувать. Най-даровити-тъ отъ тѣхъ сами признавали, че сичко-то тѣхно мудруванье не струва нито едно счушено дукато. « Ништо не е възможно човѣкъ ствѣршенно да познае — казва Анаксагоръ —, ништо не може напълно да се испита, нито може нѣшто да бжде истинско; чувства-та сж ограничени; ума е слабъ; живота е краткъ. » На туй основали и скептици-тъ своя-та философия и отричали сичко на този светъ, дори най-сетне и отрицание-то на само-то отрицание. Софисти-тъ (лжжеумдреди-тъ) пъкъ отъ друга страна обърнжли философия-та въ диалектическо орждие, съ което орждие е възможно сичко да се докаже и отъ съка една страна. Най-наподиръ дошла работа-та до тамо штото Елинския умъ, като вървялъ по такива пѣтишта на умдроване, довелъ самъ себе си до очевидно-то и крайно банкротство. Под-горния класъ отъ Елинския народъ, който се намираше подъ влияние-то на философия-та, история-та и поезия-та и който държеше въ ръце-тъ си сичка-та политика, за скоро време се отрѣче отъ своя-та народна рѣра. Ала простия народъ се пакъ държеше свои-